

PHẦN I

- “**H**a... ha... ha...”

Tiếng cười của Song Tú làm cho Song Kiều đang đánh máy văn bản phải dừng lại, cô nhìn em gái.

- Làm gì cười như con điên vậy nhỏ?

Song Tú nghe hỏi càng cười to hơn, nước mắt cô chảy dài:

- Chị Hai! “ha... ha... ha!”.

Song Kiều làm bằm:

- Nhà thương điên thiếu người chắc?

Song Tú ngung cười:

- Chị Hai, em mà kể chuyện này chắc chắn dị ứng liền.

Song Kiều mĩa mai:

- Vậy hả?

- Chị không tin?

- Toàn chuyện nhảm nhí?

Song Tú đưa tay ngăn lại:

Khoan phát biểu, nghe nè có một ông thánh giữ cửa thiên đàng. Một hôm ông ta ngạc nhiên khi thấy ngoài cửa có bóng người lúc ẩn lúc hiện. Vài phút sau hồn người đó hiện rõ ra, ông ta hỏi "Tại sao người chết rồi mà không hiện rõ người, lại lúc ẩn lúc hiện như vậy?" Hồn người đó khép nép thưa: “- Thưa ngài, sở dĩ thần có hiện tượng như vậy là vì ở trần gian người ta đang cấp cứu thần đây ạ”.

Song Kiều cố nín cười:

- Cũng may, chị của nhỏ không làm ở phòng cấp cứu.

Song Tú cố cãi:

- Nhưng cùng màu áo.

- Chị không làm chuyện đó bằng không nghe giọng cười của nhỏ lúc này có nước giải nghệ luôn.

Song Kiều tiếp tục công việc của mình. Song Tú đặt tờ báo xuống lần la lại gần chị mình:

- Chị Hai!.

- Chuyện gì?

- Nói chuyện với em đi!

- Có gì mà nói.

- Nói chuyện với em chán lắm hả?

- Dĩ nhiên!

- Vậy còn anh Phúc?

- Liên quan gì đến nhỏ.

- Chị thiên vị, chị gặp anh ấy nói hoài không hết chuyện, còn em thì nói chuyện hoài, chị không thèm đếm xỉa.

- Hôm nay nhỏ không đến quán hay sao mà ở nhà mè nheo vậy?

Song Tú tiu nghỉu:

- Quán thì ngày nào cũng bán nhưng chị thì lâu lâu mới có dịp trò chuyện.

- Rảnh vậy đi phụ mẹ đi?

- Nói tới nói lui cũng muốn đuổi em, không biết sao mà anh Phúc yêu chị vậy?

- Vô duyên? Nhắc người ta hoài.

Song Tú cười khúc khích:

- Nhắc hoài làm người ta nhớ hả?

- Nhớ ai vậy?

Tiếng hỏi bất ngờ của Vĩnh Phúc làm hai chị em giật mình, Song Tú cười thật tươi:

- Anh Phúc!

- Anh mới nghe nói em nhớ ai vậy Song Tú?

Song Tú nhìn chị mình:

- Đâu có chị Hai nói, chị Hai...

Song Kiều mím môi:

- Song Tú!

Song Tú làm lơ:

- Chị ấy nói chị ấy... không rảnh, anh có thể đi chơi với em!

Vĩnh Phúc lén nhìn Song Kiều, anh cười:

- Thật à?

Song Kiều xen vào:

- Anh tin nhỏ đó mới là chuyện lạ.

Song Tú vỗ tay:

- Anh Phúc! Thường em nhá!

- Tại sao?

- Em thay anh, rủ chị ấy rồi đó.

Song Kiều lờm em:

- Con nhỏ tinh quái, luôn theo người ngoài ức hiếp chị mình!

Vĩnh Phúc lên tiếng:

- Anh thấy Song Tú dễ thương đấy chứ!

- Dễ ghét thì có.

Song Tú đưa tay ngăn lại:

- Stop! Hai người gặp nhau chỉ để nói về em thôi à?

Chợt nhớ, Vĩnh Phúc nheo mắt với Song Tú:

- Anh muốn nhờ Song Tú một việc.

Song Tú nhanh nhàu:

- Biến mất khỏi đây hả?

- Ô không! Hai mươi bốn trên hai mươi bốn có mặt ở đây.

Song Tú nghiêng đầu:

- Đây là ý gì?

Song Kiều gõ đầu em:

Là giữ nhà đó, con ngốc!

Song Tú kêu lên:

- Hai người thật quá đáng! Ý đông ăn hiếp yếu.

Vĩnh Phúc véo vào mũi cô:

- Nếu vậy mau tìm người liên kết đi! Bằng không "Knock out" dài dài đó.

Song Kiều nói:

- Cái miệng của nó ghê lắm, ai mà dám làm bạn.

- Xí! Chị có tin là hai người còn ở đây, em nói vô nói ra anh Phúc xù chị luôn không?

Song Kiều tròn mắt:

- Lại còn thế nữa?

Vĩnh Phúc can:

- Song Kiều! Mình đi kéo con bé này làm cho mình phải...

- Sợ rồi à?

Vĩnh Phúc gật đầu:

- Vâng?

Nói xong anh choàng tay ôm Song Kiều:

- Chỉ có cái chết này mới chia lìa lứa đôi.

Song Tú cười lạnh lạnh:

- Hai người "sến" thấy ớn!

Đội Song Kiều và Vĩnh Phúc đi khỏi, Song Tú liền đóng cửa. Cô dắt chiếc xe gắn máy của mình phóng nhanh ra cửa, hòa vào dòng người trên phố.

Tấp vào một chỗ bán hoa kiểng. Song Tú ngẩn người nhìn mấy chậu hoa đủ sắc màu. Hỏi tên các loại hoa, cô lầm bầm: Đổ Quân nè, Chuông vàng nè, Nguyệt Quế nè! Toàn là loài hoa lạ, nhập từ nước ngoài về. Cuối cùng cô chỉ vào một chậu toàn lá không hoa:

- Tên cây này là gì hả?

Cô ngạc nhiên vì ngoài tiếng của cô còn một giọng khác hỏi cùng một câu.

Chị bán hoa trả lời:

- Cây Thiên Tâm!

- Ý trời!

Lại cùng một câu hai người nói, chị bán hoa bật cười:

- Hai người gặp nhau đây chắc cũng ý trời!

Song Tú dị ứng với lời chị bán hoa nói. Cô tò mò ngược nhìn người cùng sở thích với mình. Một thanh niên có khuôn mặt rất ấn tượng, đôi mắt sâu ẩn dưới đôi mày lậm. Mũi thẳng còn nụ cười thì... Song Tú không dám nhìn lâu, rất có duyên!

Song Tú còn đang phân tích nhân vật thì cô nghe tiếng:

- Cô thích cây kiểng này à?

Song Tú cười nụ:

- Lúc này thì thích, bây giờ thì không?

- Sao đổi ý nhanh vậy?

- Đơn giản vì tôi không thích người khác cho tôi là tranh giành.

- Nhưng đâu phải chỉ có mỗi cây này.

- Cái khác thì tôi không rõ, nhưng cây Thiên Tâm này chỉ còn có một.

Người con trai nhìn chị bán hoa, chị gật đầu xác nhận. Bỗng Song Tú lên tiếng:

- Thôi, tôi tính vậy, vì đây cũng là ý trời nên tiền thì anh trả, còn cây thì tôi lấy! Được không?

Người con trai bật cười:

- Ở đâu có cái công bằng lạ lùng như vậy? Hay đổi ngược lại đi!

- Con trai ga lăng, ai làm thế?

- Nếu vậy tôi có điều kiện.

Song Tú lẩm bẩm:

- Đúng là không ai cho không ai cái gì. Điều kiện gì anh nói đi! Nhưng nhớ đừng bảo tôi trả tiền.

- Cây tôi giao cô chăm sóc, tôi sẽ kiểm tra, nếu thiếu một lá, cô phải trả lại cho tôi mỗi lá mười ngàn đồng.

Song Tú le lưỡi:

- Nếu vậy anh lời quá rồi?

- Dĩ nhiên, cái gì không có lời thì tôi không làm đâu.

- Vậy tôi cũng có điều kiện.

- Gì vậy?

- Nếu thêm lá, anh phải trả gấp đôi số tiền cho tôi.

- Cô cũng ghê gớm lắm!

- Dĩ nhiên, cái gì không vốn mà lãi cao nhất định tôi không từ chối đâu. Cứ vậy đi!

Đợi anh ta loay hoay trả tiền, Song Tú ôm chậu kiểng lên xe chạy tuốt. Cô tưởng tượng lúc anh ta không thấy mình chắc anh ta tức giận lắm!

Khuôn mặt Minh Sương ló ra sau ô cửa sắt rồi cánh cửa mở toang. Song Tú chạy cái vù vào sân. Minh Sương chưng hửng:

- Ta có nhìn lầm không đó?

Song Tú gạt chống xe:

- Không lầm đâu.

Nhìn cây kiểng trên tay Song Tú, Minh Sương hỏi:

- Mi chơi kiểng từ bao giờ vậy?

- Kiểng hả, ta mù tịt.

- Vậy cái này ở đâu ra, khai mau.

- Ăn trộm!

Minh Sương nhìn nhón nhác ra ngoài, Song Tú bực bội:

- Mi nhìn cái gì vậy?

- Xem có ai rượt theo không?

- Con quý, ăn trộm nhưng có trả tiền đảng hoàng.

Minh Sương còn ngơ ngác thì Song Tú đặt chậu kiểng lên bàn viết của cô:

- Mi nhìn xem, có đẹp không?

- Ta không dám nhìn!

- Sao vậy?

- Sợ vạ lây.

Song Tú hờn mát:

- Mặt ta giống ăn trộm lắm hả?

- Vậy thì không.

- Trả lời mau, đẹp không?

- Đẹp!

- Ta tặng cho mi đó.

Minh Sương chỉ vào mình:

- Tặng ta?

- Ừm! Vì chỉ có mi là biết chăm sóc cây kiểng, còn ta thì...

- Ta có thể chăm sóc nó thay mi mà.

- Nhưng ta không muốn giữ nó.

Minh Sương thở dài thườn thọt:

- Ta có cảm giác mi muốn chối bỏ một trách nhiệm.

Song Tú hét:

- Vậy cảm giác có nói mi là một đứa bụng dạ hẹp hòi, đa nghi không?

- Ê! Làm gì mắng ta dữ vậy?

- Còn hỏi, ai bảo mi lòng vòng.

Song Tú nhìn nét mặt Minh Sương. Cô biết nếu không nói sự thật thì nó sẽ cay miệng cô cho đến rách. Cô kể lại câu chuyện cho bạn nghe. Nghe xong, Minh Sương cười ranh mãnh:

- Thì ra là vậy.

Song Tú cảm thấy quê quê:

- Mi cười gì đó?

Minh Sương cầm chậu kiếng ấn vào tay Song Tú:

- Ráng mà chăm sóc kẻ người ta buồn.

Song Tú bực bội:

- Mi nghĩ đi đâu vậy, hần đâu có biết ta ở đâu mà sợ.

- Trái đất tròn mà cây này mang tên Thiên Tâm là ý trời, lần này ta thấy mi khó lòng thoát khỏi...

Song Tú rút cổ:

- Khỏi cái gì hả?

- Lưới tình đó.

- Xì! Nói nghe sồn tóc gáy. Vậy ở quán mỗi ngày ta gặp hàng trăm người rồi ta bị hàng trăm người đó đeo đuổi sao?

- Chuyện đó khác, chuyện này khác. Nếu không có duyên thì làm sao gặp.

Song Tú xua tay:

- Nói tóm lại, có nhận không?

Minh Sương kiên quyết:

- Không nhận.

Song Tú như quả bóng xì hơi:

- Mi không thương ta hả? Một lá là mười ngàn đồng đấy!

- Mi đâu có thiếu tiền.
- Nhưng hấn sẽ cười vào mũi ta:
- Ở quán mi nhờ chú Tường chăm sóc kiểng hay là nhờ chú ấy luôn đi?

Biết không thể nhờ nhỏ Minh Sương, Song Tú gật đầu:

- Đành vậy thôi.
- Cho mi bỏ cái tật làm phách.

Nghĩ đến lúc cầm tiền trả cho người ta với khuôn mặt đắc chí, Song Tú thấy tức chết đi được. Nhưng trái đất không thể tròn như vậy, hấn không biết một chút thông tin gì về mình thì làm gì được ra, cứ yên chí lớn.

Quán cà phê “Hai Vì Sao” đêm nào cũng đắt khách. Khách đến đây đủ thành phần, từ trung niên, nam thanh, nữ tú, đủ cả...

Song Tú trong bộ đồng phục gọn ghẽ, lướt tới, lướt lui, miệng cười không ngớt.

Đặt tách cà phê và bình trà nóng trước mặt một vị khách, cô cười rất tươi:

- Cà phê ít đường của anh đây!
- Cám ơn cô!

Song Tú vui vẻ hỏi:

- Tôi có thể ngồi một chút không ạ?
- Vâng? Cô cứ tự nhiên.

Song Tú chăm chú quan sát người đối diện, đoạn cô lên tiếng:

- Anh đang buồn?

Người khách ngược nhìn cô:

- Sao cô lại đoán vậy?

- Đơn giản, không ai đi uống cà phê một mình cả.

- Vậy à! Còn gì nữa?

- Tôi muốn chia sẻ với anh.

Người khách ngạc nhiên nhìn Song Tú. Cô bình thản:

- Nếu vui, anh sẽ vui gấp bội, nếu buồn, anh sẽ còn phân nửa. Dầu sao anh cũng có lợi mà.

Người khách nói chậm rãi:

- Tôi đến đây rất thường xuyên mà tôi không biết ở đây ngoài phục vụ cà phê còn kiêm cả gỡ rối tơ lòng.

Song Tú phì cười:

- Vì anh là khách hàng đặc biệt của quán chúng tôi.

Người khách cau mày:

- Đặc biệt?

- Vâng? Anh đến đây đúng bảy giờ mỗi tối, ngồi độc nhất ở vị trí này và luôn đến đây một mình.

Người khách nhồm lên:

- Vậy sao?

- Còn phải nghi ngờ.

- Cô quá tự tin, vậy thì tôi xin mời cô trở về vị trí của mình.

Song Tú tròn mắt:

- Ý anh là...

Người khách mỉm cười:

- Bạn tôi đã đến.

Song Tú ngẩng lên, cô giật mình vì đứng bên cô là một cô gái rất xinh xắn. Cô vội đứng lên nhường chỗ cho cô gái rồi vui vẻ hỏi:

- Chị dùng chi ạ?

Người khách trả lời thay:

- Một cam vắt, làm phiền nhà tâm lý.

Song Tú đỏ mặt, cô dạ rồi rít rồi đi nhanh vào trong.

Quán càng về đêm lượng khách càng đông, có lẽ sau giờ phút dạo quanh họ muốn tâm sự trước lúc về nhà. Nhìn vào lần lượt từng cặp, từng cặp dìu nhau vào quán, Song Tú thở dài.

- Tại sao phải có đôi mới được chứ.

Cô chạy khắp nơi, bung bê, gọi nước cô làm rất thạo. Một lúc cô ngồi thở hào hển. Mỹ Duyên thấy vậy lên tiếng:

- Chị mệt rồi cứ để tụi em làm. -

- Chị Hai luôn mắng ta ham chơi, cứ để ta làm. Quán còn khách ta đâu thể nghỉ được.

Bên ngoài có tiếng gọi, Song Tú lại chạy như con thoi.

Song Tú dừng lại trước vì khách mà cô cho là đặc biệt. Anh ta cười:

- Cô có thể ngồi được rồi.

- Chị ấy đâu?

- Cô ấy về rồi.

- Anh không đưa chị ấy về?

- Cô có muốn đoán xem tại sao không?

Song Tú đỏ mặt:

- Anh chọc quê tôi, có phải cô ấy chưa cho phép anh đưa về.

Người khách khẽ gật đầu:

- Cô cũng tài lắm!

- Cô ấy nghiêm khắc với anh quá?

Không phải cô ấy mà là do gia đình.

Song Tú bất bình:

- Ở vào thế kỷ nào rồi mà còn lạc hậu vậy.

Người khách buông một câu làm Song Tú chơi với:

- Cô ấy sắp đính hôn mà chú rể không phải là tôi.

Song Tú cười vô tư:

- Anh đùa à? Tôi không thông minh để đoán xem trong đầu anh nghĩ gì đâu.

Người khách không cười, Song Tú biết đây là chuyện nghiêm túc. Cô cũng im lặng.

- Cô ấy bị gia đình ép gả cho Việt Kiều.

- Việt Kiều có gì hay ho mà ai cũng muốn ép gả con mình thế?

- Cô cho tôi biết nếu cô là cô ấy, cô sẽ làm gì?

Song Tú bối rối:

- Tôi ấy hả? Tôi cự tuyệt.

- Bằng cách nào?

- Thì... tìm đủ mọi cách.

- Không dễ đâu, ba mẹ cô ấy chỉ khóc và năn nỉ cô ấy thực hiện mỗi một chuyện trả hiếu.

- Còn anh. Anh im lặng nhìn chị ấy sang ngang hả?

Người khách buồn bã nhả ra từng ngụm khói bay lơ lửng.

- Tôi không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy vì tôi không đủ tiền tài và danh vọng.

- Tiền tài, danh vọng cố gắng sẽ có, còn tình yêu không dễ tìm. Tôi thấy anh nên can đảm gặp ba mẹ chị ấy mà dùng tình cảm chân thành của mình thuyết phục xem.

Vứt tàn thuốc, người khách đứng lên:

- Vô ích vì cô ấy đã nói câu chia tay với tôi.

Người khách đi ra cửa, Song Tú còn nói với theo:

- Chắc cô ấy cũng đau khổ lắm mới nói những lời như thế. Anh không nên bỏ mặc cô ấy.

Song Tú không nghe anh ta đáp lại, chỉ thấy anh ta giơ cao bàn tay vẫy vẫy như chào cô.

Song Tú đứng thờ người ra. Câu chuyện của người ta mà cũng khiến cô suy tư đến vậy, một nỗi buồn len nhẹ vào hồn.

Quán đóng cửa, Song Tú chưa vội về nhà dù đêm rất khuya. Gió ban đêm man mát ve vuốt làn da, cô thấy mình có chút thanh thản.

Chợt nhớ đêm nay Song Kiều trực bệnh viện, cô tấp vào, đặt túi xôi nóng hổi lên bàn. Cô cười thân thiện:

- Chị Hai!

Song Kiều liếc cô:

- Sao không về nhà lại ghé đây hả?

- Sợ chị buồn nên ghé chơi.

Song Kiều nói mỉa:

- Định ghé xem linh hồn lúc ẩn lúc hiện hả?

Song Tú bật cười:

- Giận dai ghê!

- Ai thèm giận nhỏ cho mệt xác.

Song Tú chợt hỏi:

- Chị Hai nè, nếu lỡ ba mẹ bắt chị gả cho người khác mà chị không chịu, chị làm sao?

Song Kiều cau có:

- Lỡ, lỡ gì vô duyên vậy?

- Em thí dụ chứ bộ. Trả lời em đi?

Chưa kịp trả lời, Song Kiều, Song Tú hát hoảng vì tiếng người ồn ào kèm theo tiếng khóc vang dậy.

Song Tú hỏi một người vừa trờ tới:

- Chuyện gì vậy chị?

- Ép gả, cô ấy không chịu nên ngắt xiú.

Nói xong chị ta hồi há theo đoàn người vây quanh phòng cấp cứu.

Song Kiều nhún vai:

- Câu trả lời dành cho em đó.

Song Tú lắc đầu:

- Đâu phải chết là xong chuyện.

Song Kiều nhướng mắt:

- Vậy nhỏ còn muốn sao nữa hả?

- Những người sống phải trả giá.

- Ê! Trở thành độc ác từ bao giờ vậy?

- Từ lúc nhận ra chị Hai chỉ yêu người ta chứ không hề yêu em mình.

Song Kiều cốc lên đầu em:

- Mau về kéo ba mẹ lo, ở đó mà ganh tị.

- Lạnh lùng như vậy, anh Phúc có điên mới yêu chị.

Song Kiều trừng mắt, Song Tú lên xe vọt mất.

Về phòng, Song Tú chột lo lắng, cô cúi mình đếm, đếm từng lá Thiên Tâm. May quá, còn đủ. Cô tự trách mình, tự dung rước họa vào thân.

Nhớ lại ánh mắt nụ cười người ấy, Song Tú thấy nao nao trong lòng. Nụ cười như cuốn hút người đối diện. Song Tú ngâm nga "*Người đâu gặp gỡ làm chi. Trăm năm biết có duyên gì hay không?*".

Song Tú mở máy, cô ghi chép vào trang nhật ký của mình. Tiện tay cô mở luôn hộp thư riêng. Cô mỉm cười khi dòng chữ trên màn hình xuất hiện:

- Chào "Sao Đêm"! Tôi là "Vị vua tốt" xin được làm quen!

Song Tú gõ nhanh lên bàn phím:

- Xin chào! Hạ thần xin chào Bệ hạ. Bệ hạ tự phong cho mình là vị vua tốt vậy hạ thần xin được làm Đắc Kỷ bên cạnh Trụ Vương được không ạ? Nếu được, ngày mai hạ thần xin được trò chuyện lúc mười giờ đêm. Bye bye!

Song Tú cười khe khẽ. Làm bạn trên màn hình có lẽ không phải buồn lo như thực tế trước mắt.

Cô chìm vào giấc ngủ đầy mơ mộng với người bạn mới mà cô tin chắc tên họ là Minh Quân.

Buổi sáng thức dậy, Song Tú lại cảm cúi đếm đếm lá cây rồi tưới gốc, bung ra bên ngoài cho có âm dương. Cô định bụng mang trở lại cho chị bán hoa nhờ chị ấy hoàn cố chủ nếu anh ta có đến đó.

Reng... reng... reng!

Song Tú nhắc máy:

- A lô! Tú đây!
- Minh Sương nè Tú! Ngủ mới dậy hả?
- Có gì mà mừng quá vậy?
- Ta rủ mi ăn sáng.
- Gì chứ ăn thì yên tâm, có mặt liền.

Song Tú y hẹn, hai cô gái gọi hai tô phở. Mùi thơm bốc lên, Song Tú hít hít:

- Ôi! Tuyệt vời quá? Minh Sương nè! Có chuyện gì nói đại ra đi!

Minh Sương cười bẽn lễn:

- Sao mi biết?
- Ôi, sau bữa ăn ngon là án tử đấy. Nhưng với ta dù có chết ta cũng phải ăn.

Nói xong, cô thản nhiên ăn. Minh Sương vừa ăn vừa cười tủm tỉm, cách ăn cũng nhỏ nhẹ khác ngày thường. Song Tú hớp một ngụm nước nhìn bạn chờ đợi. Minh Sương trả tiền liền lôi Song Tú ra ngoài:

- Đi!

Song Tú bỡ ngỡ:

- Đi đâu?
- Đi rồi biết!

Song Tú lấy làm lạ với cứ chỉ áp a áp ứng của Minh Sương. Cô muốn xem nhỏ này định làm gì đây.

Đứng trước ngôi biệt thự, Minh Sương bấm điện thoại trò chuyện với ai đó rồi cô cũng đứng chờ.

Cánh cửa sịch mở, Minh Sương kêu:

- Vào trong đi Tú!
- Nhà ai vậy hả?
- Tò mò quá làm gì.
- Mi làm gì bí mật như đi dò thám vậy?
- Dọ ý chứ không phải dò thám.

Không chờ Song Tú phản ứng, Minh Sương nínu cánh tay cô lôi vào trong.

Phòng khách thật rộng rãi, sang trọng và mát lạnh, Song Tú đi tới đi lui tự nhiên không như Minh Sương ngồi địu dàng trên hàng kỷ.

Người phụ nữ mở cửa lúc nãy mang ra hai ly nước, khẽ mời:

- Hai cô dùng nước!

Bà định thối lui thì Song Tú chợt nínu đi lạ:

- Dì ơi! Đây là nhà ai vậy dì?
- Dạ, đây là nhà của ông bà Hoàng.

Song Tú chỉ vào Minh Sương:

- Vậy cò cô ấy là gì của nhà này?

Bà lắc đầu:

- Tôi không biết, chắc là bạn cậu chủ.
- Hả?

Tiếng Song Tú hơi to làm Minh Sương giật mình:

- Gì đó Tú?

Song Tú kéo tay Minh Sương ra ngoài:

- Ta nói rồi, ta không sợ cô đơn đâu. Mi bày ra cái trò úm ba la làm chi cho tốn thời gian.

Minh Sương nhìn bạn cười thâm vì sự hiểu lầm đáng yêu của Song Tú:

- Mi nghĩ gì trong cái đầu lộn xộn của mi vậy Song Tú?
- Thì mi đó, sợ ta ế chồng hay sao lại bày cái trò mai mối.

Minh Sương thủ thỉ vào tai Song Tú, mặt cô đỏ bừng:

- Thì ra là mi "mống chuẩn".

Minh Sương bụm miệng bạn lại:

- Làm gì la lớn vậy?
- Ngạc nhiên đó. Mi lượm ở đâu ra vậy Minh Sương?
- Vô duyên, người ta mà mi cứ tưởng như món hàng.

Tiếng đăng hắng làm hai cô im bật.

Song Tú cảm râm:

- Khách đến nhà cả buổi mới ra đón, thật là hiếu khách đó.

Song Tú thấy như mình bị xúc phạm nên cô chẳng thèm nhìn vào mặt cái gì gọi là cậu chủ. Cô nhìn nhón nhác bên ngoài.

Minh Sương vui vẻ giới thiệu:

- Đây là Song Tú, bạn em! Còn đây là anh Minh Quân, tớ mới quen.

Song Tú không quay lại, nhưng cũng đáp lời:

- Xin chào!

Minh Quân lại hắng giọng, Minh Sương kéo tay Song Tú, nhỏ giọng:

- Làm ơn lịch sự chút đi, ta xin mi đó, Song Tú!

Song Tú quay lại, bốn mắt chạm nhau, bỗng Tú đứng lên, Minh Sương kéo tay cô lại:

- Mi đi đâu vậy?

Song Tú thoáng thấy nụ cười của Minh Quân, cô muốn vạch đất mà chui xuống.

Minh Quân vội nói:

- Song Tú cứ tự nhiên. Tôi với Minh Sương chỉ mới quen biết thôi, cô đừng ngại.

Song Tú đáp bừa:

- Ai thèm ngại, đã ngại ai thèm đến đây chứ?

Minh Sương thấy Song Tú nổi cáu vô cớ. Cô lấy làm xấu hổ:

- Anh Quân à! Hay anh bận việc, hôm khác tụi em đến vậy.

Minh Quân cười:

- Không sao, cái chân cô còn đau không?

Minh Sương lắc đầu:

- Hết đau rồi, em chỉ muốn đến thăm anh cho biết nhà, ngoài ra không vì mục đích gì khác.

Song Tú dần hiểu ra mối liên hệ của hai người. Cô thấy Minh Sương "một em... hai cũng em" ngọt xót, chắc là phải lòng người ta rồi.

Minh Quân lịch sự:

- Hôm qua tôi vội vã nên làm đau chân của cô, tôi áy náy lắm. Được cô đến chơi như vậy tôi vui lắm? Còn Song Tú có vẻ không thích thì phải.

Song Tú tư ngời phải lửa:

- Tôi đâu có cái quyền thích hay không thích người ta. Nếu đụng nhằm vào chân tôi thì...

Quân tiếp lời:

- Của không vốn sẽ đòi lời cao phải không?

Song Tú quê không thể tả nhưng cô cố lấy lại khí thế:

- Dĩ nhiên rồi, ráng để dành tiền mà trả đó.

Minh Sương xoa tay:

- Chân ta không sao, ta đâu đến đây đòi tiền anh ấy. Song Tú à! Lỗi đâu phải do anh ấy mà là do ta lơ đãnh.

Song Tú biết Minh Sương hiểu lầm câu chuyện của cô với Quân. Cô an ủi bạn:

- Nếu mi đã nói vậy thì thôi, tùy mi vậy.

Minh Sương nhìn Quân:

- Xin lỗi đã làm phiền anh! Hẹn hôm khác vậy.

Minh Quân tiễn khách:

- Hai cô ra về thông thả.

Ra bên ngoài, Song Tú thấy Minh Sương im lặng không nói lời nào. Cô mon men:

- Giận ta hả?

Minh Sương liếc bạn:

- Hôm nay mi sao vậy Tú? Ăn nói lung tung làm ta quê muốn chết.

Song Tú thắng xe lại, Minh Sương cau mày:

- Làm gì vậy?

Tú nhìn thẳng vào mắt Sương:

- Mi vì hấn mà giận ta? Ta sẽ quay lại nói cho hấn biết tất cả là tại ta.

- Không cần đâu.

- Mi đem lòng yêu hấn à?

Minh Sương đỏ mặt:

- Ăn nói gì thế?

- CỬ CHỈ, LỜI NÓI CỦA MI ĐÃ TỐ CÁO MI RỒI. MI NHỜ TA ĐẾN XEM TƯ CÁCH, DIỆN MẠO CỦA ANH TA CHỨ GÌ? VẬY TA NÓI: ANH TA THUỘC LOẠI CON NHÀ GIÀU, ĐẸP TRAI, LỊCH SỰ ĐÁNG CHO MI VÀ HẤN MÀ GIẬN TA ĐÓ.

- Mi làm ta tức chết đi được.

Song Tú bồi thêm một câu:

- Hãy cảnh giác loại tình yêu sét đánh ấy đi!

Hai xe lại song song trên đường, Minh Sương mơ màng:

- Anh ta có nụ cười mà bất cứ người con gái nào cũng muốn chết vì nụ cười ấy?

- Trừ ta!

- Lòng dạ mi sắt đá lắm! Chỉ sợ, có ngày sắt chảy, đá mòn.

- Mi lãng mạn quá rồi! Đúng là tình yêu vận chuyển được mặt trời và các vì sao.

Minh Sương cười:

- Ngoài mi.

- Ta hỏi thật, mi đang thương ta hay mai mỉa ta vậy?

- Cả hai, thương vì ta thấy mi luôn cố chấp cứng đầu còn cười vì mi vừa xinh xắn vừa thông minh, vậy mà...

- Ế chồng chứ gì?

Cả hai cười xòa.

Buổi trưa, Song Tú thấy buồn nên lân la ra chợ phụ mẹ. Bà Tú Lệ có quầy bán hoa ở chợ, tiệm hoa của bà nổi tiếng nhờ hoa đẹp, giá cả hợp lý và cách kết hoa của bà thì trên cả tuyệt vời.

- Má!

Bà Tú Lệ dừng tay nhìn con:

- Con không đến quán à?

- Con chỉ đến vào buổi tối.

Bà chỉ vào mấy đóa hoa chưa kịp vặt lá vàng:

- Vậy mai một sáng ra đây phụ má.

- Má à? Con chỉ sợ hoa một bên mà con một bên đó.

Bà Tú Lệ bật cười:

- Con của má nếu không sánh với hoa Lan, hoa Huệ thì cũng sánh với hoa Cúc, hoa Trang.

Song Tú phụng phịu:

- Má, má cũng chê con nữa à.

Bà Tú Lệ rửa tay:

- Nói vậy chứ con gái má phải là đẹp nhất phải không?

- Má nói sai sự thật.

- Vậy à?

- Phải nói là: Beauty queen.

- Nói rõ xem.

Song Tú chu môi:

- Hoa hậu đó.

Bà Tú Lệ cười:

- Con ai mà chảnh quá!

Cô ôm vai bà:

- Giống má chứ giống ai.

Có tiếng chuông điện thoại đổ, Song Tú giành:

- Để con nghe cho.

Bà Tú Lệ gật đầu:

- Ừm!

Song Tú cầm máy:

- A lô? Tiệm hoa Tú Lệ nghe.

- Cô làm ơn đem đến địa chỉ: 50 đường Học Lạc số hoa mà gia đình tôi đã đặt hôm qua.

- Đến liền.

Song Tú nhắn lại với mẹ lời khách hàng. Cô còn xông xáo:

- Má để con giao cho.

Bà Tú Lệ cẩn thận giao đóa hoa cho con gái, bà dặn dò:

- Cẩn thận nha con?

- Má yên tâm, con đi nhé!

Song Tú tìm địa chỉ, bất chợt cô dừng lại trước ngôi biệt thự mà Minh Sương đưa cô đến cách đây mấy hôm. Nhà của Minh Quân, tiến thoái lưỡng nan, cô cứ dằn dụa nửa vô, nửa không. Chiếc du lịch sạch đồ trước cổng, Minh Quân xuống xe:

- Sao cô không đem hoa vào nhà?

Song Tú đưa đóa hoa che lấy mặt nên Quân không nhận ra cô, chờ Quân đi vào cô mới dẫn xe theo sau.

Giao hoa cho người giúp việc xong, cô nhanh chân ra bãi đậu xe nhưng không kịp nữa.

- Ủa! Song Tú!

Song Tú nghênh cổ kiêu hãnh:

- Xin chào cậu chủ.

Minh Quân phì cười:

- Gì mà xa cách vậy.

- Cảnh giác vẫn hơn.

Minh Quân lại cười, Song Tú thì thầm "biết nụ cười mình thu hút nên anh ta cứ cười hoài người gì đâu...".

- Tôi cảnh giác mới đúng chứ.

- Nè, lần đó tôi với anh có thỏa thuận hẳn hoi, tôi đâu phải kẻ trộm mà anh cảnh giác.

- Tôi muốn kiểm tra.

- Kiểm tra gì?

- Chậu kiếng của tôi.

Song Tú đáp tỉnh bơ:

- Tôi tặng nó cho Minh Sương rồi!

Minh Quân thối cười:

- Sao cô tùy tiện tặng nó cho người khác vậy?

- Đó là Minh Sương,

- Ai cũng vậy, cô thật là... Nếu không thích, cô có thể đem trả lại cho tôi.

Thấy Quân nổi cáu, Song Tú biết mình đùa quá lố. Cô lí nhí:

- Tôi sẽ đến nhà Minh Sương lấy trả lại cho anh. Tôi không ngờ anh lại trọng chậu kiếng hơn cả bạn bè.

- Cô đâu có coi tôi là bạn. Tôi vì cô mà giao nó cho cô, còn cô vì cái gì lại đem nó giao cho Minh Sương?

Song Tú tròn xoe hai mắt:

- Tôi và cô ấy có gì khác nhau?

- Khác xa. Cô tự đòi đem nó về nhà chăm sóc, còn Minh Sương, nếu tôi thấy cần thiết, tôi có thể mua tặng cho cô ấy.

Song Tú nổi giận vì lời nói đó của Quân:

- Phải! Tôi đã sai lầm khi tiếc bốn mươi lăm ngàn để giờ đây mỗi ngày tôi phải chăm sóc nó còn hơn chăm sóc bản thân. Tối, trưa, sáng đều đếm từng lá một để cho anh hả hê mà cười vào mũi tôi. Ngày mai tôi sẽ mang nó trả lại cho anh. Tặng ai, tùy anh vậy?

Quân thấy lòng mình nao nao với lời nói, cử chỉ của Song Tú. Cô bé này không vừa, coi vậy mà chịu thương, chịu khó.

- Tôi đâu có đòi mà cô đem trả.

Song Tú cao giọng.

- Tôi không muốn người ta cho là mình ngu, mình dại.

Minh Quân vịn vào cổ xe Tú:

- Mới bấy nhiêu mà cô muốn ăn thua đủ với tôi rồi. Cô là người bán hoa mà khách hàng là Thượng Đế, phải dịu dàng một chút đi!

Song Tú quắc mắt:

- Với một khách hàng như anh, tôi nghĩ không ai có thể giữ nổi bình tĩnh.

Minh Quân đùa dai:

- Tôi khó tính vậy à?

- Ít nhất là trong mắt tôi.

- Tôi là khách hàng thường xuyên của tiệm hoa Tú Lệ đây!

Song Tú nhún vai:

- Cũng may đó là tiệm hoa của mẹ tôi, còn tôi không phụ trách mảng đó.

- Tôi sẽ yêu cầu bác ấy để cô giao hoa cho tôi và vì khách hàng là Thượng Đế, mẹ cô sẽ đồng ý.

Không đời nào. Mẹ tôi không bao giờ bắt con cái làm những việc mà nó không thích.

- Tiểu thư!

- Anh gọi ai là tiểu thư?

- Cô đó. Chắc là nhõng nhẽo nhất nhà, được cưng nhất nhà và dữ nhất nhà!

- Vô duyên!

Song Tú gạt tay Quân ra, cô lên xe phóng nhanh ra cửa. Minh Quân nhìn theo, một chút quyến luyến gợn lên. Anh mỉm cười khi tưởng tượng cô bé cúi đầu thấp thỏm đếm từng lá, từng lá một. Một cử chỉ đáng yêu!